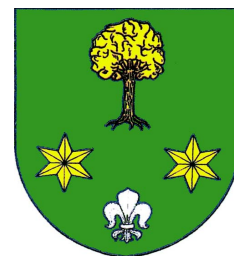

Katovský zpravodaj

www.katov.cz

IV. ročník / číslo 5

září - říjen 2018

Zpráva obce

Vážení a milí spoluobčané,
máme zde další vydání Katovského zpravodaje, tak mi dovoluji pár nových informací z obce.

Docela dost mě rozhořčilo, když jsem se po týdnu dozvěděl, že v Katově natáčela pořad o Katově Česká televize. Nicméně spíše mě rozhořčilo, až jsem tento pořad viděl ze záznamu na internetu. Mnozí z vás ho jistě také viděli. Pokud natáčejí o dané obci, měli by také natočit podle mě obecní budovy, např. KD, školu, O. Ú., hasičku, kapličku atd. Pokud vím, tak tam byla pouze v záběru kaplička a ještě s nevhodným komentářem. Pokud chtějí vědět bližší informace o obci či z úřadu, musí tyto informace získat mimo jiné od vedení úřadu a obyvatel. Stačí zazvonit u prvního domu a zeptat se, kde třeba bydlí někdo z vedení úřadu. O tom, že natáčeli šest hodin v Katově a nikoho nepotkali, už vůbec nevěřím, místní občané říkali, že je sami potkali. Přirovnání Katova k potěmkynově vesnici bylo přímo nevhodné! Nicméně chtěl jsem původně na reportáž reagovat. Nakonec jsem tak neučinil, určitě by se to otočilo proti nám, spíše proti mně! Že si třeba stěžujeme, případně něco ovlivňujeme. Ve finále to mohlo dopadnout daleko daleko hůř, jen kdyby třeba potkali....

A nyní mi dovoluji krátké shrnutí volebního období 2010 – 2014, které se zapsalo do určité míry do historie:

Nebáli jsme se – zastupitelé – rozhodnout o prodeji staré hasičky a následně stavby nové hasičky včetně jídelny pro žáky školy. Připomenu, že stavbu prováděli občané svépomocí, formou bezplatných brigád pod vedením tehdejšího místostarosty Zdeňka Urbánka, kterému patří i nadále velké poděkování.

Začaly přípravné projektové práce na stavbu splaškové kanalizace a ČOV. Dělal se také nové dveře do zahrady ze sklípku v KD.

Z kulturních akcí to byla právě slavnost otevření nové hasičky a svěcení hasičského praporu při příležitosti 70. výročí založení SDH Katov.

Poděkování patří rovněž celému zastupitelstvu a všem pomocníkům na stavbě hasičky pod vedením Zdeňka Urbánka. V tomto období se ukázalo, že je spousta místních, převážně mladých lidí, kteří chtějí pro svoji obec něco dobrého udělat, aniž by spekulovali, co z toho budou mít. Tolik krátké shrnutí daného období.

V současné době probíhá přístavba školy a nové MŠ. Předpoklad je hrubá stavba do zimy.

Také v rámci opravy železniční tratě necháme po dohodě s investorem provést novou výsadbu zeleně na náhradních pozemcích obce. Bude zde vysázeno na 40 ks listnáčů. Některé na rekultivované bývalé skládce zeminy u čističky, dále u ZD a vodojemu. U příležitosti 100. výročí založení republiky vysadíme také ve středu obce strom života – památnou lípu, kterou máme mimochodem ve znaku obce. Vše bude vysázeno někdy v listopadu. Dále byl pořízen nový kontejner na sklo, tak doufám, že již nebudou problémy s kapacitou.

Nejomilnější téma vždy bývají volby do obecních zastupitelstev. **Volby budou 5. a 6. října 2018 ve volební místnosti v jídelně v hasičce**, velice se nám tato místnost osvědčila. Těší mě i skutečnost, že máme 12 kandidátů, z toho je šest ze stávajícího zastupitelstva. Teď už zbývá jenom všem kandidátům popřát pokud možno co nejvíce hlasů.

Vždy jsem zastával heslo **“Neptej se, co musí udělat obec pro tebe, ale přemýšlej, co můžeš udělat ty pro obec”**. Pokud si to vezmeme všichni k srdci, tak si budeme žít třeba jako v pohádce.

starosta obce Luděk Mičánek

Změna termínu svozu popelnic

Od 1. října bude zahájen zimní, tj. týdenní svoz popelnic.

Jubilea

V srpnu 2018 oslavil své 75. narozeniny pan František Urbánek. Gratulujeme a přejeme všechno nejlepší.

Poděkování

Vážení občané Katova,

blíží se nám další komunální volby do zastupitelstva, které se konají 5. a 6. 10. 2018. Stávající starosta Luděk Mičánek se rozhodl již nekandidovat na další období. Redakční rada mu touto cestou děkuje za odvedenou práci pro obec Katov. Pod jeho vedením zastupitelstvo obce využilo dotačních programů i obecních financí na vybudování vodu, kanalizace a ČOV, osvětlení k železniční stanici, opravu kapličky, vyčištění rybníka, na vrty pro zajištění pitné vody, školní jídelnu, v současné době se buduje přístavba ZŠ a MŠ atd. Vítráme také nové občanky obce.

Děkujeme starostovi za příspěvky, které pravidelně posílá do Katovského zpravodaje a informuje tak občany Katova o dění v obci. Doufáme, že i nový starosta bude pokračovat v nastoleném trendu svého předchůdce.

Za redakční radu M. Pašek

Zprávy ze školy

Prázdniny utekly jako voda a my jsme zahájili nový školní rok 2018 – 2019 snad po 20 letech s počtem žáků 36 a po 5 letech se všemi pěti ročníky.

Nejslavnostnější byl zřejmě den 3. září pro našich 7 prvňáčků. To radostné očekávání vystřídané obavami z nového prostředí, nových spolužáků a všeho nového, co na ně ve škole čeká. Jedině rodiče si ale uvědomují, co to pro jejich dítě vlastně znamená. Konec bezstarostného dětského dovádění, volnosti – bez všech povinností. Ale zase čas nabývání nových vědomostí, poznávání, spousty nových zážitků a kamarádů. Všichni jim samozřejmě přejeme, aby to jejich vykročení do světa dospěláků bylo radostné a rádi na tento den vzpomínali.

Teď už něco k organizaci školního roku 2018 – 2019:

Školní rok byl zahájen v pondělí 3. září 2018 a ukončen bude v pátek 28. června 2019.

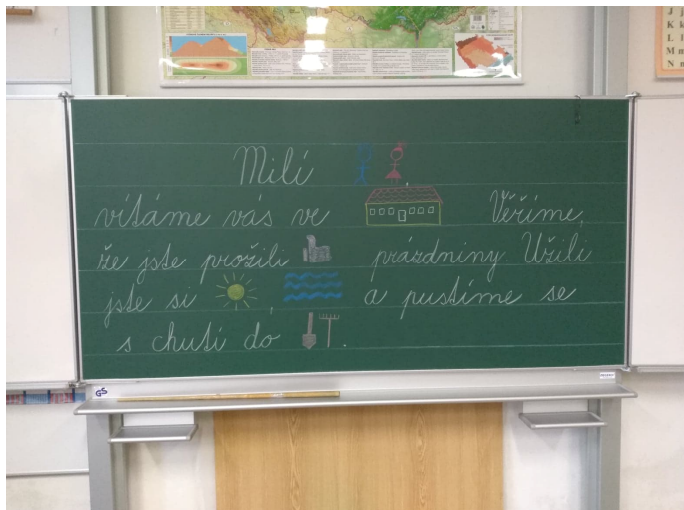
Podzimní prázdniny připadnou na pondělí 29. října a úterý 30. října 2018.

Vánoční prázdniny budou zahájeny v sobotu 22. prosince 2018 a skončí ve středu 2. ledna 2019.

Jarní prázdniny v délce jednoho týdne jsou určeny v termínu 11.2.2019 – 17.2.2019.

Naše škola se v tomto školním roce účastní několika projektů:

- projekt „Mléko a mléčné výrobky do škol“
- projekt „Ovoce a zelenina do škol“
- celostátní projekt „72 hodin – Úklid okolí školy“
- projekt „Recyklohraní aneb Uklidme si svět“ – třídění a recyklace odpadů

I v tomto školním roce budou probíhat zájmové kroužky: výtvarný, hra na flétnu, dramatický, anglický – dle nabídky IN-SPIRA Tišnov, které zajišťuje jejich výuku na naší škole. Další akce, které již máme naplánované, jsou dvě návštěvy divadla Bolka Polívky v Brně, malé divadélko, které přijede přímo k nám, a další akce organizované vždy k aktuálnímu období roku.

A samozřejmě naše dvě největší akce:

- rozsvěcování vánočního stromku a vánoční dílničky ve škole
- besídka ke Dni matek

Závěrem chceme popřát všem našim žákům úspěšný a klidný školní rok 2018 – 2019 a to samozřejmě i nám všem.

*Mgr. Eva Hradilová
ředitelka školy*

Hokej v Katově pokračuje

Vážení příznivci sportu a hokeje obzvláště. Chtěl bych vás informovat o právě započaté hokejové sezóně, a tím vás i pozvat na naše víkendové zápasy na stadionu ve Velké Bíteši. Takže neváhejte a přijďte nás podpořit. Budeme za to ohromně vděční, jakožto i za případnou jakoukoliv pomoc našemu týmu. Termíny zápasů a vše ostatní se dozvíte na www.hckatikatov.webnode.cz, kde mimo jiné najdete i odkaz na rozpis ledů, včetně veřejného bruslení.

Těšíme se na vás.

kapitán týmu Požár Z.

Vážení čtenáři,

první zářijový víkend proběhla v naší obci pouť. Pro ty, kteří jsou v Katově ještě krátce: naše kaple je vysvěcena ke svaté Marii a okolo termínu tohoto svátku se pouť pohybuje. Pořádání pouťového sklípku mají na starosti již tradičně hasiči. Jak už jste byli informováni z předchozího čísla, pouťový sklípek byl otevřen od čtvrtka. V pátek a v sobotu se mimo různých tekutin podávaly grilované steaky a makrely rovněž na grilu. Při pátečním večeru bylo příjemné posezení také venku za sklípkem, kde i v pozdějších hodinách bylo poměrně teplo. V sobotu sice celý večer přšelo jako z konve, ale myslím si, že jsme byli všichni šťastni, že jsme se deště konečně dočkali. I přes zmíněný déšť bylo ve sklípku hostů dostatek. V neděli večer cca ve 20:30 odešli poslední hosté a pouť byla u konce.

V dřívějších letech jsme pořádali pouťové taneční zábavy a ty byly vždy plné k prasknutí. Postupně ale začala účast na zábavách slábnout a nyní víme, že nemá smysl se o zábavu pokoušet. Příkladem tomu může být i letošní pořádání taneční zábavy (cizí osobou) v našem kulturním domě, kde veškerá akce byla důvodem mizivé účasti zrušena.

Chtěl bych poděkovat všem hasičům, kteří se jakoukoli měrou podíleli na přípravě, obsluze a následném úklidu. Nejvíce děkuji našim hostům, bez kterých by naše snažení nemělo smysl. Věřím, že se sejdeme příští rok ještě v hojnějším počtu.

starosta SDH Katov Urbánek Z.

Nezbedné dějiny české a osmičková výročí III.

Po odbočce k prezidentu Osvoboditeli a neplánované prázdninové odluce způsobené výpadkem paměti (autora, nikoli počítače) se dnes vracíme na kolbiště českých a československých dějin dvacátého věku zarámovaných do osmičkových vítězství a traumat. Opustili jsme je v okamžiku, kdy se za vydatné „pomoci“ naší politické reprezentace i nemálo rozštěpeného národa rozhodly evropské mocnosti čelit hrozbě války s hitlerovským Německem tím, že mu obětují malý stát kdesi v tak zvané střední Evropě. Byl to koneckonců jejich vlastní výtvor z konce první světové války, s nímž leckterá z nich tak úplně nesouhlasila, čili se z jejich pohledu zase tolik nestalo. Začalo tak desetiletí, jež bychom mohli v českém prostředí označit jako dobu temna (nepoměrně temnějšího než to po Bílé hoře) a následně nových nadějí, které se ovšem mnohým staly jen vzdušným zámkem či labutí písní, tedy léta 1938 až 1948.

Když Edvardu Benešovi doručili nad ránem 30. září 1938 text dohody čtyř zemí z Mnichova, ježto zavazovala Československo k odstoupení sudetského pohraničí včetně vojenských pevností ve prospěch Třetí říše, ovšem přizivilo se i Polsko a později též Maďarsko, rozhodl se prezident, na jehož setrvání v čele státu by v té chvíli vsadil málokdo, tento dokument přijmout. Na tom by nebylo nic tak zajímavého, dobře to známe a stále se v různých diskusích přeme o tom, „jak jsme to neměli přijímat a bránit se“ atd. atd. (Kolik je tu dodnes generálů po bitvě... Ještě zajímavější pak je, že v nedávném průzkumu ochoty jít se zbraní v ruce bránit svoji zem odpovědělo kladně asi 28% dotázaných. Ale přesně víme, co se tehdy mělo udělat.) Jenže právě způsob onoho je pro kontinuitu naší státnosti klíčovým momentem celé druhé světové války, mnohem významnějším než ona výše zmíněná věčná a poněkud zbytečná otázka. Platnou mezinárodní smlouvou, a tou Mnichovská dohoda pro svoji dobu byla, mohl podle prvorepublikové ústavy ratifikovat výhradně parlament s následným podpisem prezidenta. Ten však přijal dokument zcela sám a vědomě se tak dopustil těžkého přestoupení ústavního zákona. Ovšem na to se Beneše tehdy nikdo neptal, o několik dní později jako prezident abdikoval a odjel směr Francie a Británie s jediným cílem: obnovit naši předválečnou republiku. Očekával, že Hitler během příštích měsíců či let zaútočí na západní Evropu a zejména pak na Sovětský svaz, čímž překročí vojenské možnosti Německa; poté bude možné začít vracet svět k pořádku. Když se toto všechno skutečně stalo (a nepetejte se, jak to věděl, fascinoval tím i samotné Brity), začal vést trvalou kampaň za obnovu státu. Problém byl především v jednom: v roce 1938 se čtyři velmoci v tehdy ještě mírových podmínkách dohodly, že Československo ztratí pohraniční oblasti, s čímž tato země přijetím dohody souhlasila. Proč by tedy po válce, ať už ta skončí jakkoli, neměly Německu nadále patřit? A v tu chvíli Beneš vytáhl svůj trumf: copak může nějaká země přijmout tak zásadní věc jen osobou prezidenta, navíc pod nátlakem, není-li tak přesně určeno zákonem? Vždyť já jsem porušil ústavu, dopustil jsem se vlastizrady, tu dohodu jsme fakticky nikdy neratifikovali! Už během let 1943-1944 bylo dohodnuto, že Československo bude obnoveno v předmnichovských hranicích a Beneš tak slavil své největší vítězství – prosadil tzv. nulitu Mnichova.

Mělo to však háček: garanci plné obnovy státu nám nedali západní spojenci, jak se předpokládalo, ale muž, s nímž se Beneš rozhodl přes všechna varování do budoucna spojit: Josif Stalin. Pravda, vzal si za to od Čechoslováků malou daň z příjmu: v roce 1945 Sověti „prostě zabrali“ Podkarpatskou Rus (konečně, stejně v Praze nevěděli, co s ní). Jenže s čím Beneš, který se v roce 1945 s pompou vrátil do prezidentského úřadu v zemi, jež „zhubla“ o téměř tři miliony Němců, nepočítal, byla Stalinova hra o nadvládu nad celou střední a východní Evropou. Bylo zřejmé, že si Moskva bude chtít na Rudou armádu osvobozených územích zachovat jistou míru kontroly, přestože Stalin na konferenci v Jaltě v únoru 1945 britskému premiéru Churchillovi příslibil, že vliv Západu a Sovětů zde bude spravedlivě rozdělen. Ovšem moskevský vůdce hodlal jít mnohem dál: udělat si ze země na západní hranici nárazníkové pásmo (což za jistých okolností vzhledem k tomu, co Třetí říše Sovětům provedla, pochopit lze, ovšem jen pro úplnost: je otázkou statistikům, zda měl větší zmařených životů obyvatel SSSR během 30. a 40. let na svědomí Hitler či sám Stalin), ale především – bez ohledu na vůli místních národů zde beze zbytku aplikovat sovětský typ komunistického zřízení. (Pro úplnost uvedme, že variant socialistického či komunistického uspořádání společnosti existovalo a existuje nesčetné množství, od utopických socialistů přes blanquisty a bernsteinovce, různé formy marxismu atd.; tudíž model, jenž vznikl po roce 1917 v Rusku, byl jen jednou z mnoha možností a navíc poplatný spíše východoevropským politickým tradicím, a tedy s původním marxismem ušitým na míru západním průmyslovým státům nemající mnoho společného. Koneckonců sám Marx ve své době před zaváděním komunismu v silně agrárním Rusku důrazně varoval...)

Ačkoliv většina naší poválečné politické reprezentace – stále omráčena „zradou buržoazního Západu“ – s nějakou formou socialismu v Československu počítala (povoleny byly koneckonců jen středové a levicové strany), po striktně sovětském modelu se neohlížela žádná z nich, a to v prvních poválečných letech ani Gottwaldova KSČ (!).

Ta totiž toužila získat naprostou moc a její předseda dobře věděl, že nabídka sovětské varianty by mohla vést k výraznému snížení poválečné popularity a tím i šanci strany ve volbách plánovaných na jaro 1946. Iluzi nejčastěji označované jako „demokracie socializující“ propadl i Beneš a mnozí jeho apoštolové včetně Petra Zenkla, Huberta Ripky či Milady Horákové. Představa byla taková, že dojde ke znárodnění „klíčového“ (tj. velkého) průmyslu, ovšem zůstaně plně zachováno živnostnictví i selský venkov.

Jenže po historickém úspěchu českých komunistů v květnových volbách roku 1946 (na Slovensku dopadli nesrovnatelně hůře) se situace začala rychle měnit. V rámci utvářejícího se sovětského bloku se schylovalo k tzv. sovětsko-jugoslávské roztržce, v níž byl balkánský vůdce Josip Broz Tito Stalinem označen za „buržoazního nacionalistu“ a v podstatě tak vyloučen ze socialistického „společenství“. Ztráta podpory Moskvy bylo to poslední, co Gottwald a jeho věrní v dané chvíli pro svůj záměr potřebovali. A tak se pozvolna začala jejich rétorika i praktická politika měnit. Dlužno dodat, že s ranou fází znárodnění KSČ příliš mnoho společného skutečně neměla. První znárodnovací dekrety připravil s Benešem sociálnědemokratický premiér Zdeněk Fierlinger (ačkoliv byl v ČSSD jedním ze sympatizantů KSČ) a s podporou především jeho strany bylo znárodnění podniků nad pět set zaměstnanců prosazeno. Gottwald pak ještě po nějaký čas (a to i po oněch volbách, kdy sám stanul v roli premiéra) mohl prohlašovat, že se jeho strana na znárodnění nepodílí, byť mu pochopitelně vůbec nevyhovovalo. Vztahy si nechtěl rozházet ani s vesnicí – ještě na sjezdu rolnických komisí 29. února 1948, tj. několik dní po únorovém převratu (!), pronesl mj. tuto větu: „Kdyby vám někdo říkal, že se v Československu budou zakládat kolchozy, vězte, že je to provokatér, a takového žehňte z vesnice.“ (otištěno v Rudém právu 1.3.1948).

Tlak Moskvy ovšem slíhl, mj. také proto, že se na světové scéně začínala odvíjet nová válka, tentokrát studená. Bylo zapotřebí definitivně vymezit prostor, na nějž se může SSSR spolehnout. Prvním zásadním projevem naší rostoucí podřízenosti směrem na východ byla konference v Paříži roku 1947, kde se mělo dohodnout, jak bude naloženo s tzv. Marshallovým plánem, tj. finanční injekcí Evropě ze strany USA. Náš zástupce, ministr zahraničí Jan Masaryk, byl po Stalinově nátlaku z jednání stažen. Sovětský vůdce se totiž rozhodl plánu nezúčastnit, a tudíž nesměli ani ti, kdo mu měli být poslušní. Vše vyjadřují Masarykova slova po návratu z Paříže: „Odjížděl jsem jako svobodný člověk, vracím se jako Stalinův pohůnek.“ Na přelomu let 1947 a 1948 se pak začala vyostřovat rétorika i chování Gottwaldovy strany, byť stále nikdo nemluvil o čistém sovětském režimu. Kdo vládne bezpečnostním složkám, vládne zemi – pamětliv této zásady potřeboval Gottwald získat kontrolu nad armádou i policií. Klid zbraní ve vojsku mu zajistila osobnost sice v té době nekomunisty, ale silně prosovětsky laděného generála Ludvíka Svobody. Do vysokých pozic v policii pak začal ministr vnitra za KSČ Nosek dosazovat přímo členy své strany. Následující události už známe: demise dvanácti ministrů, drtivý nátlak Gottwalda na Beneše a neaktivita Jana Masaryka, snad jediného člověka, v jehož silách snad ještě bylo situaci alespoň zkomplikovat. Nestalo se tak a smrtí jeho v březnu 1948 i Benešovou o půl roku později bylo „třetí československé republiky“ odzvoněno. A Gottwaldova politika začala neochvějně kráčet ve stopách Sovětského svazu...

Mgr. Jiří Urbánek

Pro volné chvíle

Tradiční akce pořádaná v Katově ...viz tajenka

t	k	a	v	k	l	a	f	l	a
e	s	l	o	i	e	a	i	á	z
s	p	o	ř	i	t	e	l	n	a
k	š	k	n	e	a	a	o	o	l
n	k	š	l	n	k	ť	l	a	k
é	o	o	a	á	i	e	o	b	a
l	m	t	h	o	n	č	g	v	a
a	o	u	o	o	d	o	i	v	i
m	r	a	c	a	o	n	e	r	b
d	a	h	h	y	p	o	t	o	k

	4		5	3		
6						
	8		2 7			9
				2 8		1
7						4
1		6 4				
5				6 1		2
						7
		3		4		9

Návod k řešení:

ablativ	anatom	činnost	filologie	iva	lalok	noe	spořitelna
alfa	autoškola	druh	had	kal	lán	podnikatel	teskné
amoleta	azalka	erb	hon	komora	lenoch	potok	vak

Tajenka z minulého čísla: *cos ji potřeboval*

M. Pašek